

РЕШЕНИЕ

№ 40620

гр. София, 04.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 06.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **6053** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДВП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Л. В. И. от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „ж“ ЗДВП № 25-0246-000114/15.05.2025 г., издадена от И. И. – мл. автоконтрольор при РУ Б. на ОД-МВР – С..

С жалбата се иска отмяна на обжалвания административен акт поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване правото му на защита. Поддържа се, че навлизането в пътния участък е следствие на грешка, породена от объркване на посоките – вместо за [населено място], водачът е поел към [населено място]. Поддържа се, че не е налице извършено нарушение. В заповедта не било посочено и пред кой Административен съд подлежи на обжалване заповедта, като незаконосъобразно се нарушавало и правото му на свободно придвижване.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, като поддържа и жалбата моли за отмяната на заповедта.

Ответникът – И. И., в дадени в съдебно заседание обяснения представя факти и обстоятелства, касаещи процесното нарушение, посочва, че същото е извършено на главен път I 1 на 181 км., когато жалбоподателят бил спрял с л.а. Фиат Дукато с рег. номер СВ 7089 ТМ, за което бил съставен АУАН.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността да участва в производството, не изпраща представител и не ангажира становище по основателността на жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по

делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство навлиза след знак, забраняващ влизането на съответното пътно превозно средство при въведена временна забрана за движение извън населените места - за срок от един месец“.

Заповедта е мотивирана с Акт за установяване на административно нарушение с бл. № GA 4044820/15.05.2025 г., в който е посочено, че по гл. път I-1 с посока на движение от [населено място] към [населено място], в района на 181 км., управлява ЛА Фиат Дукато с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Х. Б. А., като „не се съобразява с пътен знак В2, поставен на видно място и временна забрана на АПИ с номер РД-11-104/31.01.2025 г.“ Нарушението е квалифицирано като такова по чл. 6, т. 1 ЗДВП. Със съставяне на АУАН е иззето СУМПС[ЕИК]. В акта е вписано, че водачът има възражение. В ЗППАМ е посочено, че временната забрана е въведена със Заповед № РД-11-104 от 31.01.2025 г. на АПИ.

Заповедта е връчена на 15.05.2025 г. на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДВП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 517з-2035/14.04.2022 г. на директор ОД-МВР са оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т.2а, б. "а", т. 2а, б. „б“, т. 4, т. 5, б. "а" ЗДВП младши контрольори II-I степен от сектор „Пътна полиция“ и РУ при ОД МВР – С.. С оглед на това процесната заповед е издадена от компетентен орган в кръга на правомощията му. Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на адресата ѝ, описани по достатъчно разбираем начин, като са налице юридическите факти, обуславящи издаването на заповедта.

Съдът намира, че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на лицето, поради което възражението за наличието на такива също се приема за неоснователно. Непосочването пред кой съд се подава жалбата срещу заповедта не е от такова естество, че да обуслови отмяната на заповедта на формално основание. Посочено е, че същата се обжалва чрез ОДМВР- С., като всеки съд преценява дали делото му е подсъдно. Тоест, непосочването пред кой съд се обжалва, не съставлява съществено процесуално нарушение, още повече, че местната подсъдност е уредена в АПК.

Неоснователно в жалбата се твърди, че е нарушено правото на свободно придвижване на жалбоподателя. В случая е наложена ПАМ – временно отнемане на СУМПС, т.е. жалбоподателят временно е лишен от право да управлява МПС. Това не ограничава правото му на свободно придвижване, тъй като същият може да се придвижва свободно пеша или с градски транспорт. Обект на административна принуда е правото му да управлява МПС и то временно е отнето с оглед постигане целите на принудителната административна мярка.

Следва да се обобщи, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на процесната заповед. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на лице, водач на МПС, установени с писмени доказателства. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. „ж“ ЗДвП принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство навлиза след знак, забраняващ влизането на съответното пътно превозно средство при въведена временна забрана за движение извън населените места - за срок от един месец“.

Съдът намира, че в случая не е доказано настъпването на юридическите факти, обусловили упражнената от органа компетентност по издаване на ЗППАМ. Със свое разпореждане №24649/17.07.2025 г., съдът е указал доказателствената тежест на страните, като на ответника изрично е указано, че следва да установи наличието на фактическите основания за издаване на обжалвания административен акт, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

Спорен по делото е въпросът за наличие на пътен знак В2, забраняващ навлизането на пътни превозни средства. Още в жалбата този факт е оспорен, като жалбоподателят твърди, че на място не са били поставени пътни знаци, забраняващи навлизането на ППС. От страна на ответника обаче не са ангажирани каквито и да било доказателства, че такъв пътен знак действително е бил поставен, въпреки указанията на съда и разпределената доказателствена тежест. Представената заповед на АПИ не е достатъчна за установяване на този факт, който се явява от изключителна важност за доказване наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на конкретната ПАМ. Действително, участъкът, в който е управлявал МПС жалбоподателя, попада в изброените в заповедта участъци, но това по никакъв начин не доказва наличието на пътни знаци, разположени на място. Не е доказано, че жалбоподателят е бил запознат с тази заповед, а с оглед твърденията му за липса на пътни знаци, което само по себе си е отрицателен факт, и предвид процесуалната пасивност на ответника, следва да се приеме за недоказан факта на наличие на пътен знак В2. При това положение следва да се направи извод за недоказаност на юридическите факти, представляващи материалноправни предпоставки за издаване на процесната заповед, което обуславя и нейната незаконосъобразност.

За пълнота следва да се посочи, че възраженията досежно субективна грешка на жалбоподателя при навлизане в забранения участък са неотнесими към предмета на спора – законосъобразността на ЗППАМ. Те биха могли да се вземат предвид и да се оценят по същество едва в производство по оспорване на наказателното постановление. В настоящото производство се проверява законосъобразността на административен акт, с който не е ангажирана отговорност на жалбоподателя, а спрямо него се прилагат принудителни административни мерки, чиято цел е да се прекрати нарушението и да се попречи на жалбоподателя да извърши друго такова.

В обобщение, съдът намира обжалваната заповед за незаконосъобразна и като такава подлежаща на отмяна. Разноски не са претендирани от жалбоподателя, поради което и съдът не присъжда такива.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „ж“ ЗДВП № 25-0246-000114/15.05.2025 г., издадена от И. И. – мл. автоконтрольор при РУ Б. на ОД-МВР – С., с която е отнето за срок от един месец СУМПС на Л. В. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място]

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал. 5 ЗДвП.

СЪДИЯ: